

Det er jo kun en lillebitte del af sandheden, for sandheden er jo, at de mennesker, vi her snakker om, for det første er en del af os alle sammen. Vi har alle sammen risiko for i større eller mindre grad at blive sindssyge, alle sammen. Og en stor del af dem har masser af ressourcer; de er forfattere, de er arbejdsløse, de er arbejdere, de er professorer, de laver alt det, som også fru Tove Fergo og andre kunne finde på at lave.

Derfor er det at snakke om de allersvageste en forkert måde at se det på. Det er simpelthen en forkert opfattelse af sindssygdommen som en menneskelig mulighed. Vi kan alle sammen i perioder af vores liv risikere at komme ud i nogle situationer, hvor vi har brug for støtte af en eller anden art, og det, det handler om, er at opbygge den støtte. Og det er da utrolig vigtigt og politisk at diskutere, hvordan vi gør det, og ikke snakke om det, som om der er dem, og så er der os.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg vil blot præcisere over for fru Tove Fergo: Retsudvalget er færdigt med at behandle spørgsmålet om medicinfri behandling. Det er overladt til justitsministeren og sundhedsministeren og amterne, og vi forventer, at det udvalg bliver nedsat snarest.

Det næste, jeg vil sige, er, at der opstår splid, hvis man får forskellige politiske udmeldinger fra forskellige ordførere for de politiske partier. Det, vi brugte tiden til, efter at Det Konservative Folkepartis ordfører var heroppe, var at få præciseret, hvad det rent faktisk var, Det Konservative Folkeparti mente. Og det fik vi så præciseret.

Det var derfor, vi rendte lidt op og ned ad trappen.

(Kort bemærkning).

Brian Mikkelsen (KF):

Det, der bringer mig på talerstolen, er bemærkningerne fra fru Lissa Mathiasen. Det var meget polemiske bemærkninger.

Sagen er den, at vi har uanstændigt store problemer på det her område, og amterne har ikke været i stand til at løse disse problemer, så vi bliver nødt til at gribe ind. Det er det signal, der er blevet sendt ud.

Og så synes jeg, det er ærgerligt, at der så kommer nogle polemiske bemærkninger, for her er der jo mulighed for at gøre en indsats, for

at vi sammen kan gøre en indsats, og det er i hvert fald også det signal, vi har sendt fra konservativ side: at vi vil gøre det på en forsvarlig måde og selvfølgelig efter forhandling mellem regeringen og amterne. Men vores mål er helt klart, at der skal være enestuer til dem, der har behov for enestue.

(Kort bemærkning).

Tove Fergo (V):

Vedrørende mit udtryk »de svage« og »svage medborgere«: Hr. Bruno Jerup må undskyldte, men jeg har bestemt ikke tænkt over, at det kunne støde nogen.

Jeg mener, at et menneske, som er forpint af at høre stemmer, som er fortvivlet, som føler, at det er et skelet, der sidder inde i bunden af et klædeskab, eller som smider sine ting ud ad vinduet i fortvivlelse over angsten og forfølgelsen, er svagt i det øjeblik og har brug for hjælp. Men det kommer jo så an på, hvordan man definerer svaghed.

Jeg er da også helt enig med hr. Bruno Jerup i, at der da er mange mennesker, som klarer deres tilværelse, og som kun i perioder bliver psykisk syge. Og der er jo kendte personer imellem. På denne her tid er Folketinget på vej til gudstjeneste, og det får mig til at tænke på en af Danmarks store – måske Danmarks største – salmedigtere, Grundtvig, som jo var sindssyg, sindslidende, i perioder af sit liv; ingen vil vel opfatte ham som »svag« i den forstand, men i de øjeblikke, hvor stemmerne eller depressionen meldte sig, følte han sig svag, og da havde han i hvert fald brug for noget menneskelig hjælp og omsorg.

Det er på den måde, jeg har brugt udtrykket svag. Og jeg vil meget nødig have, at det skal stå, som om jeg mener, at det er »dem« og »os«, for det mener jeg bestemt ikke.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Jeg tror, hr. Brian Mikkelsen misforstod min sidste bemærkning. Jeg synes da, vi skal glæde os over, hvis det er sådan, at hr. Brian Mikkelsen har fået Det Konservative Folkeparti til nu også godt at ville være med til at bakke op omkring de ekstra bevillinger, som vi rent faktisk i forbindelse med aftalen besluttede i foråret 1997, i modsætning til, hvad man tidligere fra konservativt hold ville være med til.

Men så er jeg nødt til at stille et konkret spørgsmål, for der må foreligge en misforståel-